

MARTHA SCHWARTZ , PAISATGISTA. HARVARD GRADUATE SCHOOL OF DESIGN

Sóc una amant de les ciutats. Elles són els guardes de la flama cultural. Allotgen els llibres, l'art i proporcionen a la gent la possibilitat d'intercanviar idees d'una manera més fluïda.

Sóc un metge de "l'espai obert".

Una defensora de l'espai públic.

Sóc ecologista, però el meu medi ambient està format per:

- * aparcaments
- * centres comercials
- * carrerons
- * corredors públics
- * autopistes i més aparcaments
- * vies d'accés o de sortida
- * voreres

Juntament amb els parcs nacionals i els centres comercials urbans, aquesta és la llista dels elements que formen la major part del nostre paisatge urbà a Amèrica. Elements que, a la vegada, haurien de cridar-nos l'atenció com a paisatgistes. Com que ningú no sembla reclamar de fet aquesta llista gens maca, nosaltres, com a professió, hauríem de fer-ho. I és aquesta terra de ningú, abandonada no només per la nostra professió, sinó també per la resta de la cultura, el que a mi més m'interessa.

He estat treballant en projectes públics amb diferents graus d'èxit. Mitjançant aquests projectes, he pogut veure de prop i amb una claredat espantosa la manca de valors i de compromís amb el paisatge urbà de la nostra societat americana.

Els nostres paisatges urbans estan:

- 1- Infradotats econòmicament
- 2- Infrapreservats
- 3- Infravalorats
- 4- Desprotegits
- 5- Mal dissenyats

Totes aquestes condicions han resultat en el que jo considero una crisi pel que fa a l'estat del nostre espai obert urbà a Amèrica.

Aquí, en el lloc on vivim la majoria de nosaltres, el paisatge ha estat víctima de una

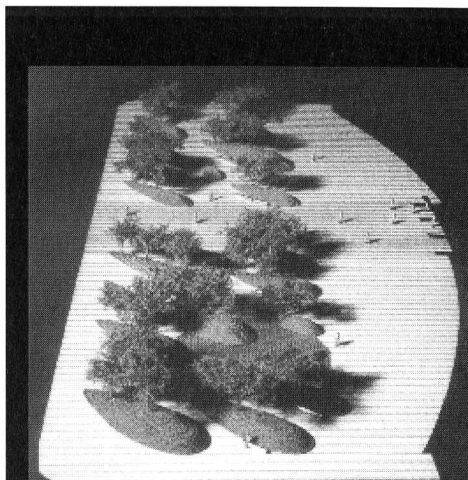
gran negligència. Molt poques persones han aixecat la

veu per destacar la importància de l'espai públic obert i de la manera com l'utilitzem culturalment. A diferència de la gran conscienciació amb el medi ambient i la ecologia, no existeix captius de moviment que tracti el valor dels nostres entorns urbans i la manera en què un entorn visual degradat pot afectar el nostre benestar col·lectiu.

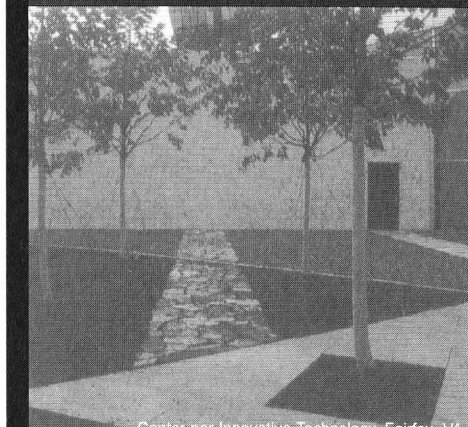
De nou, el que ve al cap a la majoria de la gent quan dic **ESPAI PÚBLIC OBERT** són parcs urbans, centres comercials i façanes marítimes. Malgrat que estan també en baixa forma, aquesta classe d'espais com a mínim estan considerats el suficientment importants per a ser tinguts en compte. Però la major part de l'espai obert com els nostres aparcaments, centres comercials, carrers, garatges, carrerons i voreres encara es tenen menys en compte. Fins i tot com a paisatgistes, veiem aquests llocs com si fossin menys importants, o de segona classe, però des del punt de vista de l'espai, ells caracteritzen els nostres entorns més profundament que els parcs i els centres comercials.

Gran part dels nostres entorns de paisatge urbà més dur, han caigut per les esquerdes entre les professions del disseny. Com a paisatgistes, ens cal concentrar-nos en les nostres ciutats i en tot tipus d'espais oberts, ja siguin espais verds o no. Considero, com a practicant i com a educadora, que la professió de paisatgista ha donat l'esquena a aquesta àrea del paisatge. La degradació visual de l'entorn urbà afecta la nostra qualitat de vida de la mateix manera que ens pot afectar la manca d'aire pur, o d'aigua. Perquè passa això? Doncs perquè som éssers humans. I estem influïts per la naturalesa del nostre entorn visual.

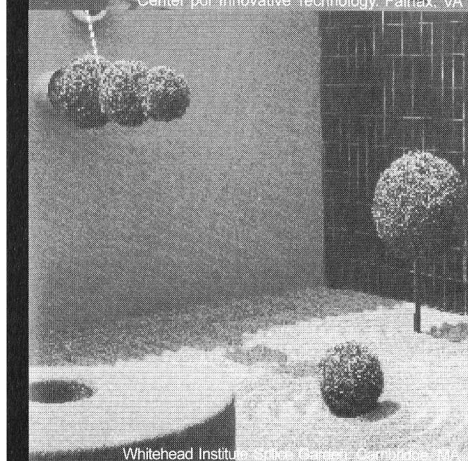
Hem de lluitar per la causa del nostre entorn visual si volem dir-nos paisatgistes. La qualitat visual ha d'incloure's sota el paraigües am-

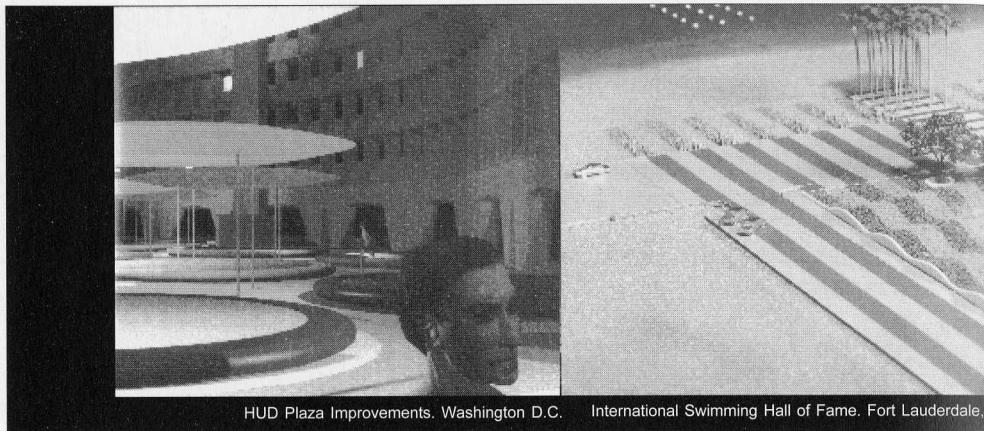
Federal Courthouse Plaza, Minneapolis

Center for Innovative Technology, Fairfax, VA

Whitehead Institute, Space Center, Cambridge, MA

HUD Plaza Improvements, Washington D.C.

International Swimming Hall of Fame, Fort Lauderdale.

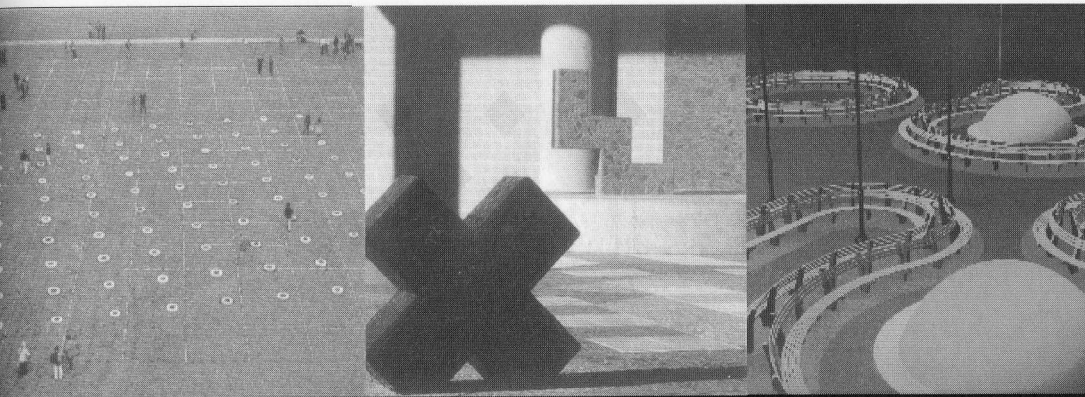
biental. Fins i tot al nostre entorn urbà. Si nosaltres, com paisatgistes, ens allunyem espantats del nostre paper de creadors de formes i d'artistes i si no som capaços de fer agradable el nostre entorn, QUI HO ÉS?

Durant aquests últims anys, se m'ha introduït en alguns projectes que exemplifiquen l'estat actual a Estats Units. Tots es tracten de centres comercials urbans, terrats i garatges que van ser construïts durant els anys seixanta i que tenen problemes tècnics, (com goteres) que han de ser arreglats. A més, es tracta de models de l'arquitectura modernista dels seixanta en la que cada edifici s'aixeca com un monument singular amb el paisatge buit requerit servint de pla de terra utòpic sobre el que s'aixeca l'edifici com escultura - la visió del qual no es veu dificultada per arbres -.

Se m'ha introduït 1) perquè plantejaré la possibilitat de treballar amb llocs de passats desagradables i futurs limitats i 2) inventaré una nova història pel lloc que també tindrà en compte les necessitats de la gent que vol utilitzar-lo. A més de dirigir-me a aquests llocs desafortunats, he de fer-ho sense els diners suficients per a la construcció i la promesa de manca de manteniment. He de formar-me el concepte de un disseny que sobreviurà al dur entorn públic dels Estats Units.

El meu gran problema, si l'espai ha de tenir èxit com "lloc" i sobreviure, és crear un lloc que importi la gent. Algú ha de defensar-lo, cuidar-lo i lluitar per ell. Ha de tenir un sentit per algú, o del contrari, terminarà patint una mort lenta i dolorosa.

Un espai que comunica poc caràcter, evocarà en conseqüència poc interès o passió. És només mitjançant els esforços de la gent que s'interessa per l'espai que podrà sobreviure un espai obert. Crec que és millor ofendre a alguns e interessar a d'altres que adquirir compromisos suaus que siguin considerats adequats per al públic però que no interessin massa a ningú. Estic convençuda que la qualitat visual d'un espai també ajudarà a decidir si serà reclamat i apropiat per que sobrevisqui en el futur o si serà refusat, o ignorat.

Necco Garden, Cambridge King Conty Jailhouse Garden. Seattle, Washington Landschaftspark München-Riem. Munich, Germany

Com s'arriba a aquesta qüestió efímera de la qualitat visual? És difícil. La major part dels nostres espais públics, a més de totes les seves desgràcies, s'ignoren i s'abusa d'ells degut a la qualitat pobre del seu disseny. No s'ha adquirit cap "sentit de lloc" ni s'ha tret a la llum res amb que es pugui identificar un individu. Ha existit la idea de que és possible dissenyar espais públics per "cada persona". I això ha donat com a resultat paisatges per totes parts que sovint no tenen ni cara ni personalitat.

Ploren la falta de compromís cap el espai en termes de disseny. També parlen d'una manca en la presa de riscos - requisit essencial si es busca innovació o excel·lència - i, desafortunadament, de un analfabetisme visual generalitzat que es passeja exuberant per tots els nivells i cultures de la nostra societat.

Dissenyadors i artistes no tenim el recolzament necessari per part de líders cívics. Això, entre d'altres factors, ha donat com a resultat la degradació del nostre entorn visual i ha provocat el fet de que Amèrica es torni cada cop més insulsa. Ha resultat en la creació d'espais insostenibles, centres comercials i parcs pels que ningú no se'n preocupa o reclama com a seus.

Però nosaltres, com professionals, també hem deixat passar per alt aquesta àrea. Hem d'exigir més per aquells espais i també posar més de la nostra part. Hem de posar el llistó més alt per a la professió des de dintre i des de fora. Hem de veure'ns com a part de les arts visuals i estar còmodes creant i donant forma al nostre entorn. Feu que sigui un requisit per a vosaltres mateixos el fet de portar el disseny d'aquests espais més enllà de la funcionalitat i graveu-los de caràcter, de personalitat, d'esperit.

Després de tot, la qualitat física i visual del nostre entorn ens defineix com individus i com ciutadans de un determinat lloc. Se'ns interioritza i es converteix en part de la nostra pròpia imatge. Defineix qui som individualment i com a col·lectiu, i finalment, es converteix en allò que se'ns recordarà com cultura.